

Ὁ Κοσκιοῦσκος, στρατηγὸς Πολωνός, περίφημος διὰ τὴν ἀφοσίωσίν του εἰς τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς πατρίδος του, ἤθελε νὰ ἐξαποστείλῃ φιάλας τινὰς οἴνου εἰς ἓνα ἐκ τῶν φίλων του, διαμένοντα μακρὰν. Ἐπεφόρτισε λοιπὸν νεανίαν τινὰ, ὀνόματι Τέλκερ, διὰ νὰ μεταφέρῃ αὐτάς καὶ τῷ ἐδά- νεισε διὰ τὸ μικρὰν τοῦτο ταξείδιον τὸν ἵππον, οὗ συνήθως ἐπέβαινεν ὁ ἴδιος. Ὁ νεανίας, ἐπιστρέψας ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, διεκήρυξεν ὅτι δὲν ἤθελεν ἐπιβῆ πλεόν τοῦ ἵππου τού- του, ἐὰν ὁ στρατηγὸς δὲν τῷ ἐδάνειζε τὸ βαλάντιόν του συγ- χρόνως μετὰ τοῦ ἵππου του. «Διότι, προσέθηκεν, ἐκάστοτε ὁσάκις ἐπαίτης τις πλησιάζει, ἐξάγει τὸν πιλόντου καὶ ζητεῖ ἐλεημοσύνην, ὁ ἵππος σταματᾷ καὶ ἀποποιεῖται νὰ προχωρήσῃ, μέχρις οὗ δοθῇ μικρά τις ἐλεημοσύνη, ὥστε, μὴ ἔχων ἐπάνω μου χρήματα, ἠναγκάσθην πολλάκις νὰ προσποιηθῶ ὅτι δίδω, διὰ νὰ ἐπιτύχω παρ' αὐτοῦ νὰ ἐξακο- λουθήσῃ τὴν ὁδόν του.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ καταιγὶς τοῦ βίου μου.

Ἐξαισίως ἦτο καιρὸς ὅτε ἀπὸ τῆς Πρώτης
 Εἰς λέμβον ἢ ἀγάπη μου κ' ἐγὼ ὁμοῦ μικρὰν
 Ἐπέβημεν νὰ πλεύσωμεν, ἐφύσ' Ἀπηλιώτης
 Γλυκὺς ἠρέμως πανταχοῦ πλησίον καὶ μακρὰν.

Ἰστίον ἀνεπέταξα, διηύθυνεν ἐκείνη,
 Γελῶσα, ἦτο εὐτυχῆς, ὅλωσ' ἦτο χαρά·
 Τὸ πλοῖον οὐδὲ κῦμά τι ἐλάχιστον ἐκίνει,
 Χαρίεν ἐνῶ ἔβαινεν εἰς τ' ἄλμυρά νερά.